

IN GESPREK...

Mara Spruyt & Derk vd Pol

D: Is je Yellow Mellow lekker?

M: Ja, beetje jammer dat ie oranje is. Hoe smaakt je Coco Berry?

D: Heerlijk, ik had er een soul achtig gevoel bij. Moest aan Barry White denken.

M: Vind jij jezelf een journalist?

D: Nee..nou...ja..hmmmm

Het is een woord dat me altijd geïnteresseerd heeft. Maar ik heb niet allerlei trainingen gevolgd.

M: Moet dat dan?

D: Nou ...nee...ja....denk het niet. Sterker nog, ik denk dat ik het vakgebied heel puur kan benaderen daardoor.

M: Dus je bent een journalist.

D: Ja...

.....

Ja en dan een in organisaties dus he? En dan hoe individuele micro verhalen een groter 'macro' verhaal maken en voeden.

M: Individuele verhalen vangen en daarmee iets leren over het collectief

D: Het is belangrijk verhalen uit te pluizen want daarmee kun je mensen een stem geven. Wat anderen kunnen lezen, oppikken, en waardoor je mensen kunt verbinden. Ik geloof in de kracht van verhalen.

M: Mooi hoor

Ik vind vooral het opsporen van de microverhalen interessant, en die verbinden aan het macroverhaal, het 'grotere verhaal'.

D: En mensen vertellen graag verhalen aan me. Ik denk dat het belangrijk is die verhalen te pakken, verhalen verbinden. Het kan spanning wegnemen. Humor is daarin belangrijk.

M: *Jij bent wel de leukste thuis he?*

D: Ja..nou....Het is vaak wel zo dat ik thuis imitaties moest doen ja. De familie nadoen enzo.

M: *Niet leuk?*

D: Jawel...Maar als je even niet in de spotlight wil staan... ik had er niet altijd zin in. Maar ik vind het wel leuk mensen aan het lachen te maken. Ik werd op de middelbare school gevraagd door docenten om hun na te doen en ging met een vriend cabaretshows doen. We hebben zelfs de publieksprijs gewonnen.

M: *Wow...*

D: Dat gaf me een onsterfelijk gevoel.

M: *Dat is nogal wat.*

D: Ja maar dat is ook zo bijzonder, dat door het feit dat jij daar staat, in je eentje, dat je mensen aan het lachen kunt krijgen.

M: *Dit gesprek wordt wel heel persoonlijk. Even terug naar organisatiejournalistiek. Dat is niet echt op het podium..*

D: Kijk daar is ons eten.

.....

M: *Toch best lastig of niet, organisatiejournalist wat is dat?*

D: Ja zeg. Voel jij je organisatiejournalist, daar ben ik dan wel benieuwd naar?

M: *Ik heb het ook maar even gegoogled. Krijg je dus allerlei links naar journalistieke organisaties zoals journalisten verenigingen en expertisecentra enzo. Niet echt iets over de rol van een journalist in organisaties. Ik voel me wel journalist in de zin dat ik het interviewen van mensen heel leuk vind. En het me goed afgaat dat vervolgens op te schrijven.*

D: Wanneer ben je een goede schrijver? Of journalist?

M: *Een goed verhaal aanvoelen. En je moet gevoel hebben voor taal, ritme, geduld hebben. Ik kan wel ongeduldig zijn. Ook wel een voordeel hoor, kan best vlug typen en hup snel klaar! Zou bijvoorbeeld nooit een roman kunnen schrijven.*

D: Weleens overwogen?

M: *Nooit. Jij?*

D: Ik wil wel een boek schrijven, dat staat op mijn bucketlist. Het lijkt me tof dat je alles wat je in je hoofd hebt uitwerkt tot een boek. Een tastbaar iets...Ik heb vandaag mijn eerste artikel online gezet.

M: *Gefeliciteerd! Was het net zo'n onsterfelijk gevoel als op het podium staan?*

D: Haha. Eeuh..nee niet zo onsterfelijk, wel geluk makend. Het is natuurlijk niet te vergelijken, dat is appels met kokosnoten vergelijken.

M: *Eigenlijk gaat het niet erom of je organisatie-journalist bént, maar wat het betekent voor je. Ik voel me wel aangetrokken tot wat je zei over verhalen uitpluizen en opsporen. Een verhaal maken, mensen interviewen, betekent voor mij dat ik me even in een vaak heel andere wereld kan begeven. Dat is te heerlijk.*

D: Hmmm...

M: *Ik geloof trouwens niet dat een journalist neutraal of objectief moet zijn. Sterker nog, ik denk dat activisme en idealen juist wenselijk zijn!*

D: Weet je nog dat we het in Brussel hadden over de invloed van je eigen oordelen? Op de mate waarin je open staat voor verhalen en perspectieven van anderen. Je kijkt altijd vanuit een bepaald perspectief naar iets. Daar kun je je niet los van maken, de kunst is om je daar bewust van te zijn.

M: *Tijdens mijn studie organisatie-antropologie leerde ik al gauw dat je nooit 'vrij' bent van oordelen. Maar dat je je bewust moet zijn van de bril die je op hebt.*

D: Mm lekker een cappuccino. Ik moet denken aan dubbelperspectief. Niet iets vanuit één kant belichten.. Het is de kunst van perspectieven bij elkaar brengen, een puzzel, stukjes bij elkaar brengen.

M: Juist de complexiteit van onze maatschappij of van organisaties vraagt om dubbel perspectief. Of trioperspectief.

D: Het klinkt misschien heel idealistisch...wat ik altijd wel heb is dat er vaak maar één beeld wordt geschetst. Neem Molenbeek in Brussel waar we waren met de collega's. Alsof het een warzone is.

M: Zeg je dan dat jij verantwoordelijkheid voelt om...

D: Dat beeld meer kloppend te krijgen. In ieder geval dat het meer recht doet aan mensen.

M: Door verschillende verhalen een plek te geven. Ik herken dat van toen ik in Zuid Afrika was en daar interviews deed en mensen portretteerde. Echt ieder verhaal doet er toe, door aandacht te hebben en te luisteren doe je al heel veel

D: Iedereen heeft een verhaal dat de moeite waard is. Ik vind het ook leuk als ik mensen kan verbinden, als een vriend van mij het goed kan vinden met mijn huisgenoten bijvoorbeeld.

M: Waar zou jij je K&S collega's mee willen inspireren?

D: En dan niet alleen met danspassen?

M:

D: Ik vind dat een leuke vraag

M: Dank je

D: Maar ik parkeer m nog even. Dat is trouwens ook een kunst he? Als je even het antwoord niet weet...

M: Dat je helemaal cool bent met parkeren.

D: Ja....

M: Je kan ook gewoon een hele rare wedervraag stellen dan. Misschien is dat ook wel onze rol...gesprekken tot stand brengen die niet al te voor de hand liggend zijn. En weet je, daar vind ik jou dus wel inspirerend in. In hoe je een twist kunt geven aan gesprekken en ontmoetingen.

D: Ok...ja als je dat zo zegt, dat vind ik ook wel leuk. Om een draai te geven, verwarring te zaaien. Wat wil jij dan eigenlijk met organisatiejournalistiek?

M: Korte portretten maken, een artikeltje voor een online nieuwsbrief, een tekst voor een uitnodiging. Ik ga graag op zoek naar input en maak daar dan wat van. Wat ik leuk vind is dat jij dat woord organisatiejournalist hebt geïntroduceerd, en op de kaart wilt zetten binnen Kessels & Smit. Het is leuk als collega's en klanten weten dat wij daar van zijn. En dat we echt wat te bieden hebben, verhalend werken, dat we daar graag meer van willen doen.

*Ik denk dat
bedrijven
maar half
weten hoe
belangrijk
het is om
persoonlijke
verhalen te
delen*

D: Veel collega's doen er ook wel wat mee toch? Met storytelling, de rol van verhalen....

M: *Ja absoluut.... ik vind vooral het opsporen van de microverhalen interessant, en die verbinden aan het macroverhaal, het 'grotere verhaal'. En ik heb echt wat met schrijven, terwijl jij ook met andere vormen bezig bent.*

D: Want dat is het mooie, je kunt oneindig variëren met vormen...Hoe vet zou het zijn als we voor een organisatie een magazine maken met verhalen. En dat Jan dan Gerarda bij de koffiemachine tegenkomt en zegt; "goh ik wist niet dat jij in Costa Rica op een koffieplantage hebt gezeten"...

M: *Hm*

D: Ik denk dat bedrijven maar half weten hoe belangrijk het is om persoonlijke verhalen te delen. Dáár kunnen wij iets in doen, dat mensen dingen van elkaar te weten komen, in de positieve zin het liefst, dat ze kan verbinden. Ja ik geloof daar heel erg in

M: *En hoe doe je dat dan?*

D: Wat denk ik de kunst is...weet je we zijn allemaal mensen, of je nou directeur bent of aan de lopende band staat ... Als je die menselijkheid door kan laten schemeren, dan kun je het overal over hebben. Waar ligt iemand bijvoorbeeld wakker van 's nachts. Waar lig jij wakker van?

M: *Van heel veel, maar nooit echt erge dingen..*

D: De nacht leent zich ook om over dingen na te denken.

M: *Wat zou jouw droomklus zijn als organisatiejournalist?*

D: Het lijkt me dus supervet om dus een magazine te maken, met allemaal mooie portretten. Ik zie dan allemaal verhalen van mensen voor me, dat lijkt me heel tof.

M: *Heb je het magazine gezien dat we maakten na het Talente event?*

D: Nee, ik moet het nog lezen.

M: Ik zou als ik de ideale klus mocht bedenken wel een expositie willen inrichten. Met foto's en verhalen....

D: Ja een expositie, als je dat zo zegt, wat een tof idee!

M: Om zo mensen met hun verhalen in een ruimte bij elkaar te brengen. En het maakt met niet eens zo heel veel uit wie ik dan portretteer

D: Nee dat is het mooie, dat maakt ook niet uit. Want iedereen heeft een mooi verhaal. Die jongen die daar fietst, of die daarachter...

Wat me trouwens ook wel vet lijkt is om zoiets als zomergasten te doen.

M: Dat zou jij heel goed kunnen!

D: Dat zou ik heel gaaf vinden. Gekoppeld aan mediafragmenten, en vanuit daar iemand interviewen.

M: Dan sta jij ook in de spotlight. Maar daar voel jij je wel thuis....

D: Ja zeker. Oh ik krijg een vraag ineens. Wie zou je nou echt een keer willen interviewen?

M: Beyonce. Vind het wel een leuke vraag

D: Ja vind ik ook wel. Dank je.

M:en jij?

D: Frank Sinatra

M: Die is dood

D: Maakt niet uit toch? Ok nou iemand die leeft? Pfff moeilijk hoor.

Dat is mooi he? Dan stel je een vraag en dan weet je zelf niet het antwoord.

M: Dat is het leuke aan interviewen; dat je niet je eigen vragen hoeft te beantwoorden. Je kan helemaal losgaan met vragen bedenken. Je hoeft toch zelf niet de antwoorden te hebben.

D: Wat denk je dat onze collega's van dit gesprek zullen vinden?

M: Dat het wel een heel verhaal is geworden zo....

D: Ah kijk de rekening! Betaal jij?

Mara Spruyt en Derk van der Pol werken bij Kessels & Smit, *The Learning Company*. Ze schrijven iedere maand over hun ondernemerschap op www.ondernemenalswayoflife.com

Wil je meer weten over wat voor organisatiejournalistieke mogelijkheden die zij te bieden hebben? Of wil je een keer een Mellow Yellow of een Coco Berry met ze drinken? Stuur een fax, mail of bel.